CONSILIUL MUNICIPIULUI TOPLIȚA prin PRIMĂRIA TOPLIȚA

Toplitera 2019

Tabăra de creație literară pentru elevi

Aventura începe devreme și nu se termină niciodată

Florin Iaru

În țara noastră sunt talente cu duiumul, doar că, la noi, dispar pe drum. Trebuie doar puțin efort, multă pricepere și o enormă dragoste de literatură pentru a întoarce tânăra generație către citit și scris. Proastele deprinderi sau refuzul de a citi literatură (încă) vin din proasta înțelegere a fenomenului în școli. Un text literar nu e trebuie musai analizat și interpretat. Principalul lui scop e să încânte, să te facă să visezi și să te ducă unde nici cu gândul nu gândești. E o plăcere, și nu una vinovată.

De aici vine și „scrisul“. O imensă majoritate a publicului crede că literatura e ceva „frumos“, „gingaș“, nobil“, de neînțeles. Oricât de ciudat ar părea, nu e adevărat. Literatura e despre natura umană, contradictorie, aspră, uneori jignitoare, absurdă, vulgară, incorectă. E despre suferință și izbândă, despre speranță și disperare, e despre secrete întunecate și reușite îmbârligate. De aceea, marea literatură nu e plicticoasă și nu te lasă niciodată indiferent. Ești și tu o parte a acestei mari aventuri. Întâmplările de acolo îți fac mintea să râdă și sufletul să plângă. Trăiești o a doua viață.

Tabăra în care am antrenat peste douăzeci de tineri e unul din exemplele care ar trebui urmate în fiecare județ. În câteva zile, toate prejudecățiile, inhibițiile și blocajele s-au dus. Fără să le cer capodopere, am pus tinerilor simpla condiție să fie sinceri, să spună ce gândesc. Cu stilul, cu măiestria, vom vedea mai încolo. Și așa au făcut, chiar dacă ar putea părea nițel scandalos! Ceea ce rămâne e o certitudine, că literatura e altfel: directă, simplă, eficientă, hazlie. E adevărată, inventând o nouă realitate, cea interioară. Și asta o face folosind cele mai banale cuvinte, aranjate altfel. Exemplele pe care le veți urmări uimiți sau amuzați dovedesc că nimic nu e imposibil. Talentul există, trebuie doar să-i deschizi ușa!

Doi oameni, un nume

Alexia-Ioana Stoian-Pop

— Bună! Scuze că am întârziat însă, a trebuit să îmi plătesc facturile. Știu că nu este o primă impresie bună... Spuse un om îmbrăcat într-un sacou bej, schițând un zâmbet timid pe chip.

— Bună!

— Eu sunt domnul Hall, cel cu care ați vorbit la telefon. Aș vrea să cumpăr o locuință din blocul pe care îl dețineți.

— Poftim!? Eu nu dețin niciun bloc sau altă proprietate în afară de casa mea din Birmingham.

— Păi, nu sunteți domnul Evans?

— Ba da.

— Atunci cu dumneavoastră trebuie să mă întâlnesc.

— Uitați, eu aștept autobuzul ca să pot merge acasă. Nu sunt cel pe care îl căutați.

— Sunteți domnul Evans? Arthur Evans?

— Da, spuse bărbatul cu un glas răgușit de atâta vorbărie. Nu știu cine sunteți însă, eu merg acasă și nu am nici o locuință în Londra! Ce bine! mai zice plin de exasperare, văzând autobuzul trecând le langă el și oprindu-se în stație.

Domnul Evans așteaptă să coboare toată lumea din autobuz când un bărbat sare din vechiculul de transport în comun și cineva îl lovește în braț.

— Îmi pare rău! Mă grăbesc! Am întârziat la o întâlnire pentru vânzarea unui apartament din blocul meu de locuințe. Vorbise un om solid cu mustață care alerga cu valiza în brațe.

— Bună ziua! Îmi pare rău că am întârziat! Domnul Evans, proprietarul blocului în care vreți să vă mutați. zise un oarecare către domnul Hall, întinzând mâna.

— Bună ziua!

— Să trecem la treabă. Vreți o cafea? Știu o cafenea aproape.

— Îmi pare rău, ați greșit persoana.

— Nu sunteți William Hall?

— Da, eu sunt.

— Și nu vreți să cumpărați o locuință dintr-un cartier de lux din Londra?

— Ba da.

— Și eu sunt proprietarul blocului în care vreți să vă mutați. Sunt domnul Evans.

— Nu este adevărat. Domnul Evans a urcat în autobuz acum câteva minute. Spunea ca vrea să ajungă în Birmingham.

— Și ați cumpărat un apartament de la acel domn?

— Nu. Zicea că el nu are așa ceva.

— Bineînțeles că nu are. EU AM!

— Știți ceva?

— Ce?

— Eu m-am săturat. ,,Eu sunt domnul Evans", ,,Ba nu, eu sunt acela", și tot așa.

— Nu știu cine v-a tulburat dar, eu sunt omul pe care îl căutați.

— Acum nu mai caut pe nimeni! La revedere! Domnul Hall îi face cu mâna necunoscutului și se îndepărtează. Dacă trebuia să aibă loc o conversație despre cumpărarea unui apartament cochet din centrul Londrei, atunci n-a mai avut loc.

Sarmale și cafeină

Teodora Lia Zbanca

Nu știu dacă mi-ar plăcea să văd lumea prin aceeași ochi cu care o priveam acum 11 ani. Poate că nu, dar, cert este că atunci imi plăcea să o văd așa. Îmi plăcea să fiu un copil prost. Motivul? Foarre simplu. Nimeni nu trage un copil la răspundere pentru tâmpeniile pe care le face.

Învățam lucruri pe parcurs, cu pași mici. De exemplu, la patru ani am învățat de ce să nu te bagi unde nu îți fierbe oala.

Afară se auzeau urletele și înjurăturile muncitorilor, iar în camera mea chiorăitul intestinelor mele era de nesuportat. Așadar, am plecat în aventură alături de Martinel spre necunoscutul tărâm al Bucătăriei. Pe masa joasă de lemn era o oală aproape cât mine de mare, din care nu ieșeau doar aburi, ci și un miros îmbietor de sarmale. Mama era plecată să ajute muncitorii cu ceva. Deci m-am gândit să mă servesc. Am urcat pe masă și am analizat problema. Mai erau doar vreo două sarmale pe fund. M-am aplecat asupra oalei și în încercarea de a le prinde am căzut cu capul acolo. Nu mai știam să ies, așa că am apelat la o foarte curajoasă scăpare. Am început să zbier.

— MAMIII!!! MAMIII!!!!

— CE-I?!

— AAAAA!

Nu cred că se aștepta să mă vadă stând ca o rață cu coada în sus, scufundată în oala ei cu sarmale. Dar, ca orice mamă care te scoate din vreo belea, m-a curățat, a oftat și probabil s-a întrebat cine naiba a pus-o să facă copii.

După un an, am învățat despre efectele nocive ale cafeinei asupra vieții.

Primisem de ziua mea o țestoasă de companie. De câteva zile părea cam adormită.

— Mamiiii, Țesto nu se joacă cu mine, numa doarme!

— Înseamnă că trebuie să o lași în pace, mi-a zis ea sorbind din cana de cafea.

BINGO! Aveam în minte ideea perfectă. După plecarea mamei, am furat ibricul și am înlocuit apa țestoasei cu cafea. Sigur îi va da și ei energie, nu? Nu. A doua zi dimineața stătea cu burta în sus, plutind pe lichidul negru. Indignată, m-am luptat în următoarele luni să o opresc pe mama din a mai bea cafea. Nu voiam să pățească ca Țesto. Poate că, la urma urmei, am rămas tot un copil prost.

O zi normală

Georgiana Pop

— Ce să facem? Mă plictisesc de moarte...

— Hai să ne facem Tinder, să ne batem joc de niște arabi, spuse Alexia.

— Chiar, tu. Îmi instalez eu, spune Teo.

— Dar nu avem semnal.

— Pffffff

— Hai să le scriem de pe un cont fals pe insta, spune Ica.

Și astfel cele patru fete se apucă de scris mesaje străinilor.

Alexia are o întâlnire miercuri la ora șapte, Ica și-a făcut și ea un iubit – și Teo la fel, dar Teo are un mod cu totul diferit de agățat. Și începe Teo să scrie:

— Bună, vrei să vii cu mine la picioci?

— Da.

— Vrei să vii cu mine sub căpiță?

— Da, da.

— Vrei să vii în grajdul meu? Eu sunt iapa și tu să fii armăsarul sau măgarul meu? Să împărțim fânul?

— Da.

— Să îți trimit nuduri? întreabă Teo

— Da.

Iar Teo, copil deștept, îi trimite poze cu o iapă.

— Sunt frumoasă? spune ea.

— Foarte frumoasă. Nu ți se descarcă telefonul?

— Ba da, dar am încărcător în grajd.

— Îmi este somn, pa.

— Mie nu îmi este așa ca stai treaz.

Și astfel conversația dintre cei doi continuă până când armăsarul lui Teo se satură de ea și îi dă block.

Țigănușul

Maria Lazar

La noi în Toplița mai sunt și țigani. De toate vârstele. Eram la fast-food cu Rebeca, Miruna și înca câțiva prieteni. Așteptam să își ia Miruna un suc. Între timp au apărut niște copii de țigani, de maxim 10 ani cel mai mare, să ne ceară bani.

— Dai te rog 1 leu, domnu'...

— Nu!

— Da' vă rog eu frumos!

Stăm puțin pe gânduri fiecare și răspunde până la urmă cineva:

— Dacă stai în cap.

Încearcă țigăncușul să stea în cap. În același timp lângă el alți doi țigăncuși se certau pe o trotinetă.

— Da nu pot sta în cap, numar pana la 100 din 10 în 10.

— Nu, învârte-te și ia-ți zborul.

Încearca primul care are bluză gri să se învârtă, nu îi iese. Vine unul din cei cu trotineta, el are bluză albastră.

Nu le iese, deci nu capătă niciunul bani.

— Ea e Rebeca, așa că e frumoasă? Îl întreb pe cel cu bluza gri.

— Da, o iubesc!

— Nunu, Maria e mai bună, așa? Și se uita la cel cu bluză albastră.

— Da, eu pe Maria!

Am plecat de acolo, dar tot se țineau după noi, i-am dat 2 lei unui prieten să mă scape. A funcționat o perioadă.

Într-o zi am mers în parc și așteptam pe cineva... A venit țigănușul:

— Te iubesc!

— Eu nu, da' te iubește Rebeca.

— Care Rebeca?

— Fata frumoasă de pe vale.

— A... Spune-i că o iubesc.

— Bine.

— Și pe tine

Și am fugit.

Altfel de copii

Cezara Natea Țepeș

O experiență mai puțin fericita pentru mine a fost atunci când am mers la centrul de copii cu handicap major din Toplița.

Mama mea este psihopedagog și dirigintă la o clasă. Iar pentru un proiect (la care eu nu trebuia sa particip), a trebuit să meargă la acest centru social. Le-am dus dulciuri, haine și jucării. Eu sunt o persoana care se sperie foarte ușor și căreia îi e frică de foarte multe lucruri, dar nu îmi imaginam ca această experiență mă va afecta atât de tare, deși a durat foarte puțin.

Am intrat înăuntru. Nouă ni se zisese ca toți copiii sunt puși la culcare, dar erau câțiva care nu puteau să doarmă și se jucau. Mama mea mi-a explicat că, probabil, ei vor veni la mine și mă vor strânge în brațe. În fața mea a intrat mama mea și singurul lucru pe care l-am văzut a fost o fată cheală, cu multe pete și semne negre pe tot corpul. Mama mi-a zis să plec și nu m-a lăsat sa intru mai mult. Am ieșit afară și am început să plâng, fiindcă fata aceea avusese o expresie de bucurie pe față în momentul în care m-a văzut. Ulterior mama mi-a povestit că fetița aceea avea un tip extrem de rar de handicap.

Aceasta experiență m-a afectat foarte tare și, sinceră să fiu, uneori mă mai gândesc la aceea fetiță.

Tratative

Denisa Maria Ureche

Stând în curte și povestind seara (cele două se cunoșteau).

Piranda: Da' hauz haici domnă, cum de ai strâns atâția de mulți loșco, într-un an de sărăcii?

Domna: Dar doamnă scumpă, până la urmă, nu e treaba dumitale!

Piranda: No las' că știu io… feer, ai mult feer și mie nu îmi dai?

Ce mai putea spune doamna aceasta țigăncii? Ia gândiți-vă voi și faceți legătura cu următoarea replică;

Piranda: Domnie, atâța copcii mă așteaptă acasă, n-ai o țâr de pită cu dulceță?

Domna: No acuma îmi cereți socoteală și mie? Merge în bucătărie și întinde umpic de dulceață pe o felie de pâine și aducându-i-o, țiganca zice:

Piranda: No amu de ți-oi zîce ceva, mi-i da??

Domna:…

Piranda: Ai feer de vînzare?

Domna: Te rog ieși din curte.

Eu și jaluzelele

Crina Andreea Țepeluș

Ei bine, eu sunt una dintre acele persoane care vorbește cu maică-sa o grămadă. Toate tâmpeniile, toate mărunțișurile de pe pământ sunt discutate la sânge cu ea. Ei bine, printre aceste discuții, pe una nu am să o uit niciodată. Și asta cu siguranță.

Într-o seară, pe când scriam ceva la laptop, vine mama mea în cameră la mine. Și, după ce se așază pe pat și se face comodă, ajungem cumva să râdem de discuțiile mele cu bunica mea despre politică și educație, despre niște prostii pe care le-am făcut cu prietenii, toate lucrurile amuzante și nu numai pe care le-am făcut în acea zi. Acum, desigur că am lungit-o până s-a făcut târziu, încât aproape ne picau ochii din cap. Dă-i să meargă, dă-i să meargă, căscam acolo ca la maraton, ce să mai. La un moment dat, se ridică maică-mea de pe pat și se duce la geam. Eu, care văd o fantomă și dintr-un scaun cu haine pe întuneric, dacă nu am jaluzelele trase și nu pot vedea absolut nimic afară, nu dorm. Nu de alta, dar oricum păzesc ușa camerei noaptea mai ceva decât Scooby doo. Îmi mai trebuia numai o vrăjitoare care să vină pe la geam pe mătura ei zburătoare, dar asta-i altă poveste, așa că nu detaliez, și insomniile mele erau numai bune de laborator. Așa… Obosite cum eram, eu pe jumate adormită deja și mama – un zombi pe picioare, nu alta, se duce la geam și, înainte să tragă jaluzelele alea roșii, se uită lung afară. Acum, dacă se uita numai așa, să vadă dacă nu cumva răsare soarele deja, era una. Dar nu, ea se uita atât de sinistru pe fereastră încât jur, și unor orbi le-ar fi fost frică de gestul ei, și ei nici măcar nu pot vedea!

După câteva minute de privit în derivă la întunericul care ei, la ora aceea atât de adormită, i se părea probabil extrem de interesant, pune mâna pe mâner și începe să tragă jaluzelele, astfel încât să nu mai vină lumină de afară de la felinare. Ei bine, dacă toată treaba asta s-ar fi terminat aici, totul era perfect. Eh, pe naiba, n-am eu norocul ăsta. Așa că, încă trăgând cu ardoare de jaluzele alea (de care mi-am jurat să nu mă mai ating după faza asta noaptea), îmi spune pe o voce joasă, egală, mai ceva decât un experiment din acela științific încă în transă:

— Vin… apoi face o pauză și continuă: la noapte.

Dacă stai să te gândești, propoziția asta n-ar trebui să fi fost una atât de sinistră, asta dacă nu folosea acea voce pe care, sincer, eu parcă nici n-o recunoșteam la ora aceea, mai ales că, dacă e să o luăm cu gramatica, era spusă la persoana întâi, dar se înțelesese la persoana a treia. Deci ce să fac, stau eu și mă gândesc cine șturmfi de brânză poate să vină. Extratereștri? Criminali? Nevăstuici? Naiba știe. După aia, mama se întoarce spre mine și ne uităm una la alta în liniște, eu întinsă sub pături și ea la fereastră și, când își dă și ea seama de ce a spus, după vreo cinci minute în care ne-am tot holbat, începem să râdem mai ceva decât psihopații ăia de la spitalul de nebuni. Acum, desigur că nu încetăm după câteva secunde după ce se întâmplă toată treaba. Era o criză de-a dreptul, și încă ne pufnește râsul atunci când ne amintim toată faza. Nu, noi continuăm așa până ce vine și tatăl meu și, văzându-ne cu lacrimi în ochi și

lovind pereții la cât de tare ne distram, se uită la noi ca la felul patru.

De atunci, de fiecare dată îmi trag jaluzelele încă de când apune, pentru a nu mai sta încă o noapte nedormită..

Întâmplare

Denis Uță

Această întâmplare s-a petrecut anul trecut de 1 martie în curtea școlii în timpul unei lupte cu zăpadă. Câmpul de bătălie era plin de copii veseli care aruncau cu bulgări reci spre inamici. Eu eram de partea colegilor și a prietenilor mei. În acea zi îmi uitasem mănușile acasă, iar zăpada mi-a înghețat mâinile. Împreună cu un prieten ne-am așezat strategic în spate pentru a evita bulgării și pentru a avea o viziune mai bună. Inamicii înaintau încet. Noi știam că, dacă nu vom acționa, vor putea să ajungă în spatele baricadelor și ar putea doborî câțiva dintre colegi. Așadar, am luat doi bulgări în mână și i-am asaltat. Eu l-am nimerit doar pe unul dintre ei. Când au observat că depunem eforturi pentru a îi face să plece, ei s-au retras. După câteva minute eu le-am propus colegilor mei să înaintam. Eu m-am oferit să merg în față cu alți patru colegi. Am început să înaintam ușor, cât timp restul dintre colegi se gândeau la cum să îi flancheze, eu m-am repezit fără nici o ezitare drept în fața lor, aruncând bulgări peste tot. Unul dintre colegi a încercat să mă avertizeze, dar eram deja în mijlocul lor. Am încercat să mă regrupez cu colegii mei. Am fugit și am simțit o lovitură puternică în partea stânga a capului și m-am aruncat în genunchi. Nu mi-am dat seama că aveam capul spart până când unul dintre colegii mei a strigăt: „CURGE SÂNGE BĂĂĂĂ“. M-am ridicat în picioare și am fugit spre cabinetul medical al școlii. Pe drum, am trecut pe lângă alți colegi cărora li s-a făcut rău când m-au văzut. În cabinet am așteptat zece minute până a sosit maică-mea și am plecat spre spital. Acolo, asistentele nu au vrut să-mi coase rana deoarece lovitura era prea mică. Acasă, toți colegii m-au sunat pentru a afla starea mea și pentru a mă anunța că s-au ocupat ei de cel care a aruncat bulgărele de gheață. După cinci zile în care am lipsit, m-am întors și m-am răzbunat pe el…

Molia

Larisa Rîpan

Era o zi de iulie. Eram în tabără și stăteam în cameră cu Maria.

Când s-a făcut seară am decis să mergem la niște prietene în cabana mare, dar, din păcate, nu puteam merge prea repede căci, când am deschis ușa, a intrat o molie foarte mare înauntru. Am început să țipăm, căci Maria s-a speriat, iar eu am fobie de insecte. Cum vă spuneam, molia a intrat și s-a băgat după patul meu și a trebuit să dau cu Autan să iasă sau să moară, dar nu a mers, deoarece după s-a dus după patul Mariei.

După ce ne-am intoxicat cu Autan, după prima mișcare a fluturelui, a mai trebuit încă o dată să dăm. De data aceea nu am mai putut sta în căbănuță și am fugit repede în cabana mare. Cam aceasta e întâmplarea mea.

Lumea se încheie azi

Iasmina Morar

Toți cei de afară intraseră disperați înăuntru. Țipetele erau inimaginabile și durerea de pe fața lor sfâșietoare.

– Știa! Gaia. Știa ce se va întâmpla. Cum e posibil?

– Nu am nicio explicație.
– În ce fel de sat de nebuni am nimerit? Ce fel de credințe au pentru a prevesti așa ceva?
– Nu știu! Dar dacă vrem să mai vedem ziua de mâine trebuie să rămânem aici.
– Ești nebun? M-am săturat de tâmpenia asta! Eu mă car.
Nu dură mult până când ploaia de afară îl doborî.
– Prietenul tău e un pămpălău, spuse Gaia din spatele meu.
– Era.
– Stai liniștit. Moartea nu este sfârșitul. De aceea accept eu asta. Nu mă ostenesc să supraviețuiesc. Oricum nimeni nu o va face. Lumea se încheie azi.

Ursul

Alin Pui

Într-o zi de vară însorită, eu și familia mea am mers către Secu și, tot mergând pe drumul forestier, am văzut un foișor, în care am făcut foc și am pus micii. Până să se facă grătarul, surorii mele i-a venit o idee, să mergem la bureți. Am intrat în pădure. Era umbros și plin de crengi. Cum mergeam noi, ni s-a făcut frică. Se putea să ne iasă ceva în cale. Frica era tot mai tare. După ceva vreme, după ce deja umplusem o plasă cu bureți și am zis că ar trebui să ne întoarcem, chiar când am dat să plecăm, s-au auzit niște mormăituri. În șoaptă și panicat am zis „Fugiți e un urs!“. Alergând prin pădure, mi-am dat seama că mama și sora mea sunt în spate. Fugind cât puteam eu de repede, le-am văzut urcate în copac, iar ursul mă ochise. O aud pe mama cum strică să fug. Eu, fiind sportiv de mic, am fugit și, până la foișor, nu m-am mai oprit. Ursul gâfâia în spatele mea. Tata l-a văzut și i-a tăiat capul. Apoi am mâncat liniștiți în continuare, așteptând să se facă ursul pe grătar. Am mâncat ursul, fericit că am putut fugi de el.

Bineînțeles că, după acea, am primit factură cu cât trebuie să plătim pentru urs și în momentul acela ne-am întristat.

Țăranul, Domnul și Bomba

Constantin Cosmin Man

Într-o dimineață obișnuită lângă București, George și Mihai ajung la muncă. Ei lucrează într-un laborator unde se studiază existența extratereștrilor. Dintr-o data se aude o explozie.
M: Vaaii, ce a fost asta?
G: Domnule, eu aș crede că această explozie a fost cauzată de un asteroid!
M: Îi imposibil!
G: Poate teoriile noastre despre asteroizi și extratereștri n-au fost corecte.
M: Cheamă tătă armata și hai să vedem!
G: După spusele tale.
Odată ajunși se uimesc:
M: Ce e asta?
G: Cred că a fost o explozie cauzată de o bombă!
M: Nu-i nimic real, io plec. PA!
G: La revedere, stimate domn.

Băiatul chinuit

Georgiana Pop

Eram în clasa a cincea pe la sfârșitul semestrului doi, iar eu și încă două fete plăceam un băiat mai mare decât mine cu patru ani. Efectiv, făceam toate tâmpenile din lume, doar ca să ne bage în seamă, dar cred că el mai degrabă râdea de noi. De fiecare dată când venea, stăteam într-o poziție care, credeam, o să ne facă să părem normale dar cred că mai degrabă arătam de parcă aveam ceva

boli mintale. Câteodată, când îl vedeam în depărtare, intram repede în baie, ne aranjam și după ieșeam în fața lui sau ne plimbam de zece ori prin fața sa într-o pauză.

Dar într-o zi am întrecut măsura. S-a pus muzică pe coridor iar el a trecut pe lângă noi și a urcat pe scări. Eu și prietenele mele am început să dansăm (oribil) în speranța că se va întoarce, ne va vedea și o să ni se alăture. Bineînțeles că nu a venit înapoi și noi ne-am făcut de rușine total. Când ne-am oprit din dansat aproape toată lumea din jurul nostru se holba la noi.

Noi ne-am făcut de rușine dar chestia asta trece, lumea uită momente ca acesta. În schimb, cred că baiatul pe care îl plăceam a rămas cu traume după doi ani în care l-am chinuit.

Întâmplare

Antonia Ștefania Suciu

Această faptă s-a petrecut cu 1 an în urmă. M-am speriat foarte tare.

Această întâmplare începe cu mine plimbându-mă prin pădure. Era o pădure foarte mică. Nu cred că erau urși în ea. Îmi căutăm pisica. Pe pisică mea o chemă Ștrudel. Îmi era foarte dragă. Mă jucam cu ea mereu când eram supărată, pentru că era foarte frumoasă și pufoasă. Prin căutarea mea am auzit un foșnet. M-am speriat foarte tare. Eu de obicei mă speriam atunci când era liniște și auzeam ceva. M-am oprit. Ceasul ticăia, iar inima mea stătea în loc. La un moment dat am auzit un mârâit. Nu știam ce să fac. Am văzut un câine. El se uita la mine, iar eu mă uitam la el. După cinci secunde a început să latre. M-am speriat și am fugit, probabil cum ar fi făcut orice copil de unsprezece ani. Câinele mă urmărea. Eu fugeam cât mă țineau picioarele. În fuga mea am văzut un copac. Un copac în care te puteai urca. Am luat repede o întorsătură spre dreapta la copac. Câinele era la zece metri în spatele meu și eu credeam că nu mai ajung la copac. Eu mă apropiam de copac, iar câinele de mine. Am reușit să mă urc în copac, iar câinele aproape că m-a mușcat. Am stat acolo cincisprezece minute până când a plecat câinele. Am coborât jos din copac și am mers acasă. Nu am mai continuat să îmi mai caut pisica pentru că știam că ea se va întoarce acasă. Dar atunci am vrut să mă joc cu ea urgent.

În drum spre casă am văzut câinele căutând ceva sub frunze. L-am ocolit și mi-am continuat drumul.

Când am ajuns acasă, ghiciți ce am văzut. Pisica dormind pe canapea.

Bestia

Mihnea Diaconu

Pasiunea mea cea mare este motociclismul. Mereu se spune că te naști motociclist, un lucru nu chiar foarte adevărat. Poți deveni motociclist. Cum, evident, nu m-am născut și nici nu sunt încu un motociclist adevărat, a trebuit să mi se întâmple un lucru deosebit care să mă conducă la stilul de viață moto.

Era o zi de vineri, cam acum trei ani. Eu, stând la București și visând motociclete, vărul meu, deja motociclist cu experiență, s-a gândit să-mi facă o surpriză.

El m-a învățat să merg pe două roți.

Când am auzit ce vrea, m-am blocat pur și simplu. Mă uitam cu un zâmbet tâmp la el. Toate bune și frumoase, vine seara, semiîntuneric, îmbrăcat în armură de piele neagră, stătea într-o parcare goală. Nimeni nu o să înțeleagă ce simte o persoană care merge pe o motocicletă, așa că nici nu are rost să spun ce am simțit.

Fiecare simte altceva. Dupa 5 ore de învățat, am plecat acasă cu inima bătând foarte puternic, de atâta fericire. Mirosul de benzină m-a amețit și m-a făcut să adorm instant. Asta – și faptul că sunt scund și nu pot să ajung cu piciorul la pământ foarte ușor, călărind o bestie de 250 de kilograme.

Ce pot să zic mai mult… cui i-ar păsa?

XXX

Victoria Pantea

După o săptămână nasoală tot ce vreau să fac este să dorm. Vreau să mă pierd în așternuturi, m-am săturat de sex, bere, vin și țigări. Ziua asta de duminica va fi scăparea mea.

Mă uit în oglindă, fața mea e distrusă, lividă, coșurile mele s-au inflamat, sunt obosită. Totul la mine este…

Cine îndrăznește sa mă deranjeze la ora asta? M-am săturat de toată lumea! Lăsați-mă în pace!

— „Alo? Draga mea, ce faci?“

— Alo! Buna dragă, uite acum vreau să dorm.

— „Să dormi? Nu se poate, e concertul „The Motans“, haide, trebuie să mergem.“

— *spune nu, spune nu* Sigur, mi-ar plăcea!

Merg spre dulap, îmi iau blugii zdrențuroși, distruși și rupți din cauza trecerii anilor, nu pentru că sunt la modă. Tricoul negru cu Guns'N Roses, mă machiez pentru a-mi ascunde aspectul bolnăvicios și îmi pun pe buze cel mai roșu ruj din dotare. Am geaca de blugi în mână, iar în timp ce ghetele mele fac un zgomot asurzitor în tăcerea scării de bloc îmi aprind o țigară Lucky Strike.

De ce dracu' am acceptat? E sufocantă atmosfera asta. Totul. Trebuie să le găsesc pe putorile astea în mulțimea asta? Sper să merite concertul.

Nu pot să cred că m-au abandonat, le scriu de zece minute și nu răspund, e fenomenal. Îmi aprind încă o țigară. Urăsc să fumez. Mă simt urmărită. Nu văd pe nimeni să se uite la mine în această mare de oameni. Începe concertul. Muzica? Bunicică. Nu înțeleg de ce aud sunetul instrumentelor mai tare decât vocea solistului, dar nu mă deranjează.

O idioată stă și se uită în jur, idioata sunt eu. Dar… acel băiat Doamne! E excepțional de frumos. Înalt, brunet, îmbrăcat simplu, în negru, își acorda chitara bass. Nu! Nu mă voi mai uita la el, ce sens are? Mă întorc la telefon.

Sunt atât de concentrată încât tresar când cineva mă prinde de mână. Nu cred!

— Bună, frumoaso, văd că nu te interesează ce se întâmplă în jurul tău și nici în mintea ta. Haide în backstage să vorbim.

— Nu mulțumesc, oricât ești de frumos, când îți văd rânjetul la pachet cu propunerea asta, m-ai îndepărtat din start.

Îi întorc spatele și plec. Nu mă simt bine, îl vreau, dar mândria îmi dă iar o palmă peste cap.

Ajung acasă, am un mesaj… sunt gagicile?

Deschid notificarea… „Buna frumoaso, propunerea mea se poate intampla și în scris, nu vreau doar sa te …, esti mult mai buna, nu doar pentru asta, vreau sa te iubesc intai. Te plac gagico. Semnat: Un bucurestean indragostit.“

Baladă

Teodora Martin

— Îți pierzi timpul vorbindu-i unui surd și ascultând un mut.

— Am tot timpul să vindec.

— Baftă! dacă o să ai.

— Doi polițiști în aceeași zi, văd că m-am ales cu ceva.

— Se vede că ești un adevărat spectator al comédiei. Ăsta e genul tău preferat?

— Și încă cum. Mai ales să vă văd cum vă strofocați degeaba, spuneți balade unei pietre.

— Mie îmi place Miorița. Cum ciobănașul îndrăgostit ține secret față de…

— TE ROG! Nu vreau să aud balivernele acelea. M-am săturat!

— Îmi cer scuze, nu mă gândeam că vă afectează atât de tare idea de „a ține ascuns“.

— A primit ce și-a cerut.

— Poftim?

— Ciobănașul… și-a primit răsplată.

— Gata.

— Atât? păi ai fost mai scurt decât celălalt.

Aproape să plece pe ușă, agentul se opri.

— Încă o întrebare. Nu mi-ai spus cu cine ții?

— Mai are rost… Vrânceanul și ungureanul au făcut lucrul corect, l-au ucis pe mult prea iubitul moldovean.

— Mulțumesc! Ne vedem la închisoare!

Râsul nestăpânit

Alexia-Ioana Stoian-Pop

Eram în clasa a patra și învățătoarea a hotărât ca eu, Geogeo, Bogdănel, Daria și Ilinca să participăm la un concurs de matematică pe echipe. Toți am acceptat și, într-o zi de vineri din luna martie, am ajuns să concurăm împotriva clasei a cincea. Ei făcuseră probleme de mate la care noi nici nu ne gândeam. Concursul a început și au întrat în clasă doi voluntari. Unul era brunet și celălalt era înalt și blond.

Competiția a început și am primit subiectele. Erau două probleme de logică și ne-am bucurat deoarece aveam șanse egale. Prima problemă era despre parcarea unor mașini și Bogdănel a scris pe hârtie un răspuns tâmpit. În acel moment, i-a bufnit râsul pe colegii mei însă, eu și Geogeo am avut o criză de râs. După ce ne-am mai potolit am continuat să rezolvăm exercițiile dar, de fiecare dată când Bogdănel vorbea, eu reveneam la râsul meu și la mișcările mele de focă. Parcă încerca să ajungă pe mal, fiindcă rămâneam fără aer. Bineînțeles că toată lumea se holba la mine: voluntarii, colegii de clasă și elevii din clasa a cincea. Uneori și la Georgiana se uita lumea care râdea ca și mine, însă eu am fost pe prima pagină, atracția principală. Am râs cam două ore în continuu și când s-a terminat timpul a trebuit ca voluntarii să corecteze problemele.

Ghici ce? Eram la egalitate! Ce bucurie! Mai trebuia să facem încă o problemă care nu era așa de grea, dar trebuia să ne grăbim. Prima echipă care termina prima lua premiul. Acesta era foarte important și consistent: un baton de Kinder și o ciocolată care trebuia împărțită în cinci bucăți egale. Am terminat primii și era corect.

Eram bucuroasă pentru că am câștigat, dar și pentru că, pe moment nu mi-am dat seama ce am făcut. Ciocolata s-a împărțit, dar nu putea să fie segmentată în bucățele egale, așa că restul le-a rămas voluntarilor (dar era a noastră, nu știu de ce au luat-o).

Dilema din apartament

Domnica Matei

— Haide! Vino mai repede! Știi cât îmi e de frică.

— Bine, bine. Mă mișc cât pot de repede, dar scările astea nu se mai termină!

— Iată că am ajuns! Vai, mi-e groază când mă gândesc ce e în apartamentul meu!

— Încă nu mi-ai spus, dar eu tot te urmez. Habar n-am în ce mă bagi, femeie!

— Liniște! Fă liniște! femeia se uită precaută pe holul apartamentului, plin cu blănuri ieftine, agățate în cuierele de lemn șubred.

— Iată, uite-te în bucătărie! E acolo! Știu că e acolo! șopti femeia plină de convingere.

— Nu văd absolut nimic… la o adică, ce poate fi? Totul e la locul lui, nu sunt ravagii. Aerul e parfumat. Geamurile sunt la fel. Ce vezi tu, femeie?

— Mai uite-te! Acolo, lângă frigider!

— Da ce-o fi acolo? E doar mătura ta, un făraș și… stai puțin! se apropie încet, se aplecă, spatele lui cocoșat fiind vizibil și se uită lung la podea.

— Vezi? E groaznică. Cine știe cine a provocat-o!

— E o baltă roșie…

— E sânge! îl întrerupse femeia agitată. Criminalii! În apartamentul meu! De unde să știu că dacă las ușa descuiată cât merg la vecina de jos, apartamentul meu va deveni loc de crimă? Uită-te sub masă! E aceeași pată.

— Eu zic să-l chemăm pe vecinul de la 16 că el e expert în de-astea.

— Nu! Adică, cum vrei. Eu știu sigur ce vreau. Să dau de capăt la ce s-a întâmplat.

— Îl chem imediat.

— Stai! Vin și eu cu tine, doar n-oi sta aici!

— Bine, dar nu mă mai grăbi pe scări!

— Hai, repede, că n-avem vreme!

— Calmează-te femeie că nu îi nimic grav!

— Cum? Cum nimic grav? O intrat diavolii în locuința mea, unde respir eu, unde mănânc, iar tu zici că-i ceva normal.

— La noi în cartier, aceste episoade se întâmplă în fiecare zi. încheie bărbatul bătând la ușa de lemn vechi de la apartamentul 16

— Ce e? Ziceți că n-am timp!

— Stai domnule! Că nu ne-am urcat pe capul tău! Aici e vorba de o femeie neajutorată, chinuită de soartă! izbucni femeia

— Ce îi, tu? Iar ai vedenii?

— Nu! Criminali au venit în casa mea!

— Ia lăsați-mă în pace! Am de dormit la ora asta! trânti ușa omul de la 16

— Lasă-l, îi un buimac…

— Da ce? Io mor de frică pe aici și el doarme? se uită femeia spre ceasul din scara blocului; era ora 10

— Hai la domnișoara de la 17. Poate știe ea ceva, poate o auzit ceva.

— Nebuna aia? Aia sigur o auzit ceva, la orice oră, în orice loc.

— Hai că nu e chiar așa. Doar stă mereu la cafea cu prietena ta.

— Eeei, lasă că o știu io! Numa caută beneficii! Îi o uitată de lume, și prietena mea îi așa, mai naivă…

— Bună ziua, domnișoară! se adresă bărbatul femeii din fața lui. Avea un halat vechi, părul ciufulit și fardul scurs. Se legăna de pe un picior pe altul și ochii se plimbau plictisiți și ametiți pe fața celor doi oameni din fața ei.

— Da, da… cea mai bună. Apoi, realiză cine era femeia în rochie verde, șifonată.

— Ce vrei tu? Ai venit să mă întrebi de roșeața de pe parchet?

— Ce tu? Ce roșeață? Că doar nu-i fard, îi sânge!

— Hahaha… sughiță femeia răvășită. Ce sânge, tu? Da tu ești normală? Cine să se omoare la tine în casă? Că doar și moartea îi plictisită de tine.

— Auzi! Cum îndrăznești?

— Vă rog! Calmați-vă! Haideți să fim cumpătați!

— O, dar vai! S-a trezit „bine-voitorul-ajut-pe-toată-lumea“ din somn!

— Vă rog! Să revenim… de unde știați de petele roșii?

— Da știu io? Le-am văzut pe jos înainte să cad și io pe podea.

— Ce? Cum adică? Ce căutai la mine? Hoață ce ești!

— Taci, tu! Io atât vă zic că n-am chef de mai mult. trânti femeia ușa.

— Idioata! se enervă femeia deja speriată

— Hai la 15, sigur doamna de acolo știe!

— Da, sigur… știi ce? Mă gândeam să mă duc să spăl petele și să las totul baltă. Nu-mi mai pasă ce o fi…

— Doamnă! strigă bărbatul după o bătrânică slabă care tocmai ieșea de la 15.

— Da, dragul meu? Ce s-a întâmplat?

— Ați văzut-o azi pe domnișoara de la 17?

— Da, ieșea de la doamna de față, de la 14, cam pe la 8 dimineața. Doamne sfinte! Avea o sticlă de vin în mână. Și nu era singură! Domnul de la 16 o căra, ea fiind ametită. Nu știu, dar mie nu mi s-a mai dat să văd așa ceva…

— Vă mulțumim mult, ne-ați fost de ajutor!

— Oricând, dragul meu. Apropo, mâine vine o canapea nouă, dacă mă poți ajuta…

— Sigur, cum să nu? privi către vecina lui, ea fiind șocată, confuză și dezgustată

— Ce căuta asta la mine în casă? Și pe deasupra, și beată! Și ăla de la 16?

— Am eu o teorie. Clarificăm totul. Petele nu sunt de sânge, ci e vinul vărsat de ea. Dumneata erai plecată deja de pe la 7, la cafea, la vecină. Această domnișoară, fiind mult prea ametită, a intrat la primul apartament găsit în cale, la etajul ei. Ușa era descuiată. Bucătăria e în drum spre dormitor. Amorțită, a căzut în bucătărie, iar sticla de vin a căzut pe jos. Cel de la 16 e un animal nocturn, știți prea bine. La ora 7 el abia vine din parcul central. Poate a auzit căzătura, ușa fiind cu siguranță deschisă larg. Știți că o simpatizează pe domnișoară…

— Vai! Acum înțeleg! Ce viață, măi! Nu știam că voi fi vreodată un fel de detectiv. Vă mulțumesc mult, domnule! Vă rămân datoare!

— Asta e treaba mea aici, ajut pe oricine… ce să fac mai bun de atât?

— De acum, voi încuia mereu ușa apartamentului! se decise femeia.

Interval

Cosmin Moldovan

Sunt pe balcon, tocmai am stins o țigară, dar încă nu am nici o idee concretă. Încerc să fac pe prostul, dar e greu, cel puțin mie mi se pare greu. Obișnuiesc sa complic lucrurile fără rost. În seara asta am văzut un film extraordinar care m-a răvășit. După aia, am dezbătut niște chestii destul de interesante. Iar mai apoi am ajuns în cameră, unde sunt și acum, cu laptopul în brațe, cu o țigară în mână și scriind fără să știu ce. Pe patul de lângă mine stau un băiat și o fată, un început promițător. Doar începutul, că au niște subiecte foarte interesante, dar pentru autiști. Au avut discuții pe teme gastronomice, după au vorbit despre flatulențe. P… mea, care e corelația? În fine, ei să se simtă bine. Sub mine e o altă fată, păcat că între noi mai e o pardosea și un pat, dar na, soarta. Ea vorbește cu iubitul ei din Anglia, o ipocrizie din

punctul meu de vedere, dar nu contează punctul meu de vedere, cel puțin nu în situația dată.

Hopa, copiii de lângă mine fac progrese uluitoare, de la flatulențe au ajuns la filme porno animate cu asiatici. Gusturile nu se discută.

Încă îmi susțin părerea, par un cuplu de autiști. S-au decis să se culce, dar un într-un fel normal, unul doarme cu capul la picioarele celuilalt. Aștept ziua de mâine pentru a afla cine a fost mai slab de înger și a cedat primul.

Eh, ce să le faci? Se descurcă ei cumva.

Caietul prostiilor

Casiana Răduț Selișteе

Se zice că omul frumos e cel care urcă o scară. Invers.

— Dă-mi drumul, spun sau țip, nu știu nici eu.

— Nu, spune reflexia, nu sunt un om frumos.

*

Gafele continuă să-mi cutremure viața.

Și tata face gafe.

— De ce râzi? mă întreabă reflexia.

— Mama îmi spune că sunt la fel ca el, îi răspund.

Dar îmi place, cu toate că…

— Dar știi ceva? îi spun reflexiei. El încearcă să facă dreptate.

*

— Hristos a înviat!

— Adevărat a înviat!

*

Anul 2015 sau 2016. La biserică punem masa. Râdem, vorbim, ne jucăm, cu toate că este cinci dimineața.

— Mai vrea cineva vin?

*

Dragă jurnalule, am crescut, nu aceste fapte sunt importante. Cel puțin, nu mai sunt.

— Ești bine? mă întreabă reflexia.

— Cu siguranță! și râd. Te voi numiiii… Caietul prostiilor.

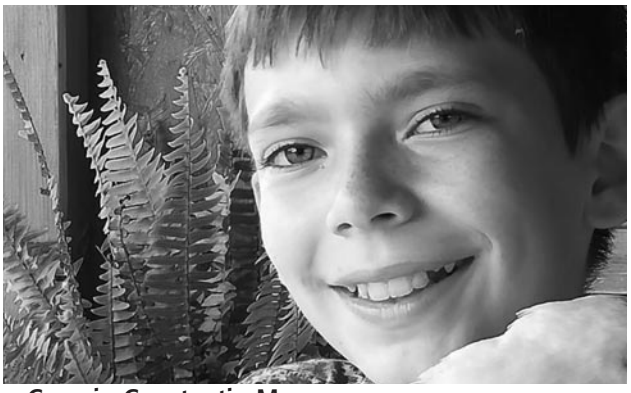
Plictiseală

Iasmina Morar

Plictiseală. Plictiseală și iar plictiseală. Stăteam pe leagănul din curtea din spate cu Răzvi, prietenul meu, și ne încercam norocul să găsim ceva de făcut. Am făcut de toate. Ne-am jucat cu mingea, cu paletele de tenis. Ne-am dat chiar și cu bicicletele. Am făcut tot ce puteam să facem. Până la urmă am intrat în casă. El rămăsese în bucătărie, dar eu am urcat în camera lui. Pe birou am găsit niște ochelari care sincer arătau ca cei ai lui Johnny Bravo. I-am pus pe ochi și am coborât în bucătărie așteptând să îi văd reacția. A început să râdă ca ultimul prost și eu l-am urmat. „Ce ar fi să ne luăm tot ce găsim prin casă și să mergem apoi pe stradă?“ Ne găsisem ce să facem. Am căutat toată casa după ochelari, coifuri și pălării. Aveam ambii ochelari și pălării pe cap. Zis și făcut. Am luat bicicletele și ne-am plimbat pe unde am apucat. Am atras o mulțime de priviri la cât de frumoși eram. Normal.

Excursia în Anglia

Cosmin Constantin Man

Într-o dimineață încețoșată de miercuri la începutul lunii februarie eu cu familia mea ne urcam în mașina. Urmează un drum de 3 ore înspre Suceava către aeroport. Odată ajunși, terminăm cu securitatea și acolo așteptăm o groază, în timp ce eu dorm pe scaunele din camera principală, care

era foarte mică. Am stat cam 9 ore acolo așteptând avionul care nu ateriza din cauza ceței. S-a deschis poarta 3, am mers înapoi la intrare și am aflat ca zborul s-a anulat și trebuie să îl reprogramăm. Am fost foarte supărat deoarece credeam ca nu mai ajungem. Am mai mers un drum de 3 ore înapoi acasă, iar aceste drumuri au fost oribile, deoarece mi-a fost rău în mașină. Stăm o zi în Toplița, iar noaptea la ora 11 pornim cu trenul către București. A fost un drum frumos, deoarece am putut dormi, dar, pe de altă parte, a fost foarte lung. Odată ajunși în București, ieșim din gară iar eu scap geamantanul într-o baltă. Ne-am prăpădit de râs, am chemat un uber și am ajuns la aeroportul Otopeni. Ca la orice alt aeroport, așteptăm mult timp. Ajungem în terminal, unde erau foarte multe magazine și adorm pe niște scaune tari. Mă trezesc la ora 7:30, iar zborul nostru decolează la ora 7:45. Prima oara, zborul era la poarta 6, dar, odată trezit, am verificat zborul și poarta s-a mutat… era poarta 15. Ne-am grăbit, iar niște oameni nu ne-au ascultat în legătură cu schimbarea porții, așa că cel mai probabil au pierdut zborul. În avion am avut ocazia de a sta lângă geam, dar nu a durat mult și, din cele 4 ore de zbor, 3 ore jumătate le-am dormit. Am ajuns la Londra și am plecat cu mașina direct spre Manchester, la verișorii mei. A fost o vacanță extraordinară, iar verișorul meu britanic Liam, împreună cu mama și verișoara mea, mi-au făcut un XboxOne surpriză. Mi-a plăcut vacanța și nu o voi uita niciodată!

Barul prietenos de la marginea străzii

Ariana Dincă

La masa lor era liniște, se auzea până și ceașca de ceai care se tot ridica și se punea la loc.

Femeia a decis să converseze.

— Ești de pe aici?

— Da, aici locuiesc de când mă știu. Tu?

— Nu, nu sunt de aici, am venit doar într-o scurtă excursie.

— Am înțeles. Ești de departe?

— Nu chiar, două orașe distanță.

— ...

— ....

— Sunt Jeanne.

— Sarah.

— Vrei ceva de băut?

— Nu mulțumesc.

— Sigur?

— Da.

Jeanne își terminase țigara slim și o stinse cu ajutorul scrumierei. Tânăra femeie luase pachetul de țigări, încercând să-i ofere și ei o țigară.

— Nu mulțumesc, nu fumez.

— Aa, ok.

Jeanne închise pachetul și îl puse pe masă.

— Și cum ți se pare aici?

— E foarte drăguț, e multă liniște, aer curat, îmi place mult.

— Mă bucur.

Sarah zâmbise.

— Și cu ce te ocupi?

— Sunt asistentă medicală. Tu?

— Confecționez și colecționez arme.

— Arme? Pistoale și din alea?

— Nu, nu, arme cum ar fi săbii, pumnale etc. etc.

— Aa, am înțeles. Interesant!

— Da, îmi place meseria mult. Din totdeauna am fost bună la mânuitul lor și de ce să nu mă axez pe ce îmi place?

— Bineînțeles!, zise Jeanne.

Avea dreptate. Dacă ai un vis și/sau o dorință, îndeplinește-le. Sarah se uită la ceasul de pe perete.

— Vai, trebuie să plec. Poate ne vom mai întâlni! spuse ea grăbită înspre ieșire.

Sarah plecase. Un zâmbet a apărut pe față lui Jeanne și cu o voce liniștită, ușor răgușită vorbi.

— Poate…

Cireșele acre

Domnica Matei

Știu că am participat la o comedie, la o secvență de copilărie adevărată.

Iată cum a început totul.

Vara, pentru că atunci ai chef de mărunțișuri, la bunici, la sat, căci acolo mă simțeam liberă.

Spre după-amiază, am auzit la poartă cum mă cheamă „Hai pe drum!“ „Hai să ne jucăm.“ Cine mă chema? Ei bine, două fete, două prietene. Fără ele, vizita la bunici nu era completă.

— Tu, fetelor, ați văzut că o făcut cireșe pomu' lu' nenea Toader?

— Nu, tu. Da' îs coapte?

— Nu știu, tu. Da hai să mergem să vedem!

— No, tu, da' dacă ne prinde pe acolo? Bunica mi-o zis că nenea Toader îi rău cu copiii și tare zgârcit!

— No și ce? Doar avem picioare să fugim.

Acestea fiind spuse, am plecat tustrele spre pomul lui Toader. Era o încântare să ne vezi. De trei înălțimi diferite, cu trei bretoane diferite, cu trei perechi de ochi și cu haine diferite. Pălăriile ce ne strângeau creștetul. Tricouri de lycra cu tot felul de imprimeuri din desene animate, ori cu tot felul de animăluțe. Pantaloni scurți, mulați și pe jumătate pătați. Șlapii de cauciuc pe care îi târâiam în picioare. Sau poate, pofta de aventură ne făcea să arătăm bine.

Drumul satului ne-a oprit exact în fața unui mic deal, la cireșul cu pricina.

— No hai, tu. Să ne urcăm în pom.

Nu era un cireș mare, avea crengi scurte și fructele nu se vedeau mai deloc. Una s-a urcat pe trunchi și apoi, spre crengile de mai sus.

— Uite, tu! Am găsit una! E foarte drăgălașă. Apoi, a vârât-o în gură și a scuipat în iarbă sâmburele.

— Hai și voi după cireșe, că-s bune de tot.

Mi-am făcut curaj să urc în pom, la fel cum îmi făcusem curaj să sar gardul prima oară. Am găsit și eu o cireașă ascunsă sub o frunză. Am luat-o în mână și am analizat-o cu atenție. Voiam să o șterg puțin de tricou, dar...

— Of, tu! Da nu așa se face. Trebuie să o mănânci imediat ce o rupi din pom, nu o șterge! Că îi pălește farmecul. Dacă atingi un fluture pe aripi, nu mai zboară. Dacă ștergi o cireașă își pierde culoarea!

— Bine, no, am înțeles. și am mușcat încet din ea, dezvelind sâmburele palid. Era acră, dar era o încântare să îi simt gustul pe limbă. Am scos sâmburele și l-am aruncat pe jos, la umbra pomului. Apoi, am mai luat ultima mostră de acreală.

Cea mai mică dintre noi nu putea să se urce atât de sus, așa că i-am dat eu o cireașă frumoasă. A mâncat-o cu poftă și a mai vrut una. Am adunat câteva, poate cinci, poate șapte, căci deja pomul rămăsese doar crengi și frunze.

— Tu, uite-l pe nenea Toader că-i în ogradă!

— Ăla îi nenea Toader? întreb eu.

— Da, tu. Și uite că se uită spre noi. Uite ce față furioasă are!

— Măi! Ia plecați voi de acolo, că pun mâna pe voi! Furați? A urlat bătrânul.

— Ne uitam doar, a spus una dintre noi.

— Plecați amu', ori dau drumu' la câini!

— Ce câini, că n-are, șopti cea mai mică dintre noi.

— Io zic să mergem că pe urmă ne zice la părinți, am spus eu.

Ce-i drept, mă speriasem și mă simțeam și vinovată. Prietenele mele erau amuzate și entuziasmate de ce se întâmpla. Eu nu puteam. Mă temeam că am făcut ceva rău, că voi fi pedepsită. Totuși, am fugit, cu obrajii roșii și cu inima bătând cu putere. Am fugit în jos, pe drum, până la poarta casei bunicilor. Ne-am spus uneia alteia că ne vom întâlni și mâine, căci deja era aproape seară.

— Nu mai furăm cireșe, no, vă rog! Că vedeți ce pățim.

— Mai vedem noi… a răspuns cea mijlocie

Am alergat prin curtea bunicii și am sărit în brațele ei. I-am spus tot:

— Ne-o prins nenea Toader, o zis că pune câinii pe noi. I-am luat doar câteva cireșe și s-o mâniat. Oricum, erau acre. El ne ceartă, când el nu o fost în stare să le crească bune. Și pomul nu îi la el în curte, îi la drum. De ce atât de acru cu copiii? Ce rău am făcut?

— Dragă, nu ai greșit. Nu în totalitate. Ești copil, el e mare. Nu poate să înțeleagă poftele copiilor. E mai zgârcit...

Și ce am învățat din asta? Că nu toate cireșele sunt dulci.

Un pilot și-un copilot

Cosmin Moldovan

— Ne prăbușim!!!!

— Cine?

— Păi cine? Noi cu întreg avionul.

— Pe bune? Păi de ce?

— Mai contează? Cert e că vom muri!

— De ce vom muri?

— Ne vom lovi de pământ!

— Ce pământ? Eu vad doar apă dedesubt.

— Fir-ar sa fie, ce contează? Pământ sau apă, tot murim!

— Eh, asta e! Ai dat de mâncare la câine înainte să plecăm?

— Gata bătrâne, hai jos de pe acoperiș ca îmi e foame.

Fotograful și poza

Mihnea Diaconu

Într-o zi de joi, pe seară, am reușit să fac cea mai spectaculoasă poză. Eram cel mai fericit. Dar, chiar și așa…, ceva era în neregulă…

— Ce frumoasă ești! Ești perfectă! Dar ceva lipsește totusi…

— Îți mulțumesc, tată, dar ce îmi lipsește?

— Păi… tu ai esența, dar totuși nu exprimi nimic, și totuși mă atragi.

— Eu sunt plăsmuirea dorințelor tale, a sentimentelor și a vieții tale.

— Da, ești ce îmi place mie… dar oare e corect ce îmi place?

— Eu nu pot să mă văd. Spune-mi cum sunt mai exact.

— Ești doar o poză neagră. Doar atât. Dar, într-o lume albă, nu vei fi înțeleasă niciodată.

CUPRINS

2 / Aventura începe devreme și nu se termină niciodată / Florin Iaru
2 / Doi oameni, un nume / Alexia-Ioana Stoian-Pop
3 / Sarmale și cafeină / Teodora Lia Zbanca
3 / O zi normală / Georgiana Pop
4 / Țigănușul / Maria Lazar
4 / Altfel de copii / Cezara Natea Țepeș
5 / Tratative / Denisa Maria Ureche
5 / Eu și jaluzelele / Crina Andreea Țepeluș
6 / Întâmplare / Denis Uță
6 / Molia / Larisa Rîpan
6 / Lumea se încheie azi / Iasmina Morar
7 / Ursul / Alin Pui
7 / Țăranul, Domnul și Bomba / Constantin Cosmin Man
7 / Băiatul chinuit / Georgiana Pop
8 / Întâmplare / Antonia Ștefania Suciu
8 / Bestia / Mihnea Diaconu
9 / XXX / Victoria Pantea
9 / Baladă / Teodora Martin
10 / Râsul nestăpânit / Alexia-Ioana Stoian-Pop
10 / Dilema din apartament / Domnica Matei
11 / Interval / Cosmin Moldovan
12 / Caietul prostiilor / Casiana Răduț Selișteș
12 / Plictiseală / Iasmina Morar
12 / Excursia în Anglia / Cosmin Constantin Man
13 / Barul prietenos de la marginea străzii / Ariana Dincă
13 / Cireșele acre / Domnica Matei
14 / Un pilot și-un copilot / Cosmin Moldovan
15 / Fotograful și poza / Mihnea Diaconu

Fotografie de copertă: © Marian Olaru
Tehnoredactare: AdLitteram Iaru&Arghir Design srl

Organizator
CENTRUL CULTURAL TOPLIȚA
Director Lazăr Costel Cristian
Cofinațator proiect

Partener:
BIBLIOTECA MUNICIPALĂ G. SBÂRCEA
TIPOGRAFIA INTERMEDIA

Sponsor:
ROMAQUA SA

Revista a fost realizată în urma Taberei de scriere creativă Toplitera, ediția a III-a, cu Florin Iaru.
Proiectul a avut ca principal finanțator CONSILIUL MUNICIPIULUI TOPLIȚA PRIN PRIMĂRIA TOPLIȚA

August 2019
ISSN 2537 - 1606 / ISSN-L 2537 - 1606

Organizator:
CENTRUL CULTURAL TOPLIȚA
Director: Lazăr Costel Cristian

Partener:
BIBLIOTECA MUNICIPALĂ G. SBÂRCEA

Revista a fost realizată în urma
Taberei de scriere creativă Toplitera,
ediția a III-a, cu Florin Iaru

Proiectul a avut ca principal finanțator
CONSILIUL MUNICIPIULUI TOPLIȚA
prin PRIMĂRIA TOPLIȚA

August 2019

ISSN 2537-1606
9 772537 160007